

רע"פ 1180/16 - ניסים פור ישעיהו נגד עיריית אשקלון

בבית המשפט העליון

רע"פ 1180/16

לפני:
המבקש:
כבוד השופט א' שהם
ניסים פור ישעיהו

נגד

המשיבה:
עיריית אשקלון

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בבאר שבע, מיום 21.1.2016, בע"פ
30933-10-15, שניתן על-ידי כב' השופט י' פבלו
אקסלרד

המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט י' פבלו אקסלרד), בעפ"א 30933-10-15, מיום 21.1.2016, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית המשפט השלום לתעבורה באשקלון (כב' השופט ד' קליימן) (להלן: בית המשפט לתעבורה), בח"נ 42005-09-14, מיום 7.10.2015.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש נרשם דו"ח חניה, ממנו עולה כי ביום 5.2.2014, בשעה 11:14, חנה רכבו ברחוב "העבודה" שבאשקלון, באופן שיש בו כדי להפריע או לעכב את התנועה. בשל כך, יוחסה למבקש עבירה לפי סעיף 5(ה)(1) לחוק העזר לאשקלון (העמדת רכב וחנייתו), התשל"ב-1962 (להלן: חוק העזר).

3. בבית המשפט לתעבורה, לא כפר המבקש בעובדה כי חנה את רכבו במקום האמור, אלא שלטענתו לא היה במקום סימון כלשהו האוסר על חניה. עוד טען המבקש, כי הגשת הדו"ח נגדו מקורה ב"התעללות ממושכת" שמופנית כלפיו על-ידי הרשויות. ביום 7.10.2015, לאחר שהאזין לטענות הצדדים, קבע בית המשפט לתעבורה, כי המבקש לא סיפק ראיה כלשהי המלמדת על הפלייתו לרעה על-ידי הרשויות. עוד נקבע, כי המבקש אינו יכול להיבנות מן הטענה שבמקום שהחנה את רכבו לא היה שילוט האוסר חניה, שכן העבירה שיוחסה למבקש היתה עבירה של חניה באופן המפריע לתנועה (להבדיל מעבירה של חניה בניגוד לשילוט או תמרור). בית המשפט לתעבורה מצא כמהימנה, את עדותו של פקח החניה, אשר רשם את דו"ח החניה למבקש, מדבריו עלה כי רכבו של המבקש חנה זמן ממושך בכביש צר דו-סטרי בניגוד לכיוון התנועה, באופן החוסם שער כניסה למתחמי עסקים. מנגד, נדחתה גרסתו של המבקש על-ידי בית המשפט לתעבורה, כגרסה מגמתית ובלתי מהימנה. לנוכח האמור, הרשיע בית המשפט לתעבורה את המבקש בעבירה שיוחסה לו.

4. בגזר דין, אשר ניתן בו ביום, השית בית המשפט לתעבורה על המבקש קנס כספי, בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתם.

5. המבקש לא השלים עם פסק דינו של בית המשפט לתעבורה וערער לבית המשפט המחוזי בבאר שבע. בית המשפט המחוזי קבע, כי לא נפל בעדותו של פקח החניה פגם כלשהו, אשר יש בו כדי לערער תחת מהימנותו. זאת, מבלי להתעלם מכך שהפקח העיד, בדיעבד, כי המבקש חנה ברחוב שונה מהרחוב שהיה נקוב על גבי דו"ח החניה. עוד נקבע, כי בניגוד לטענתו של המבקש, מדבריו של פקח החניה עלה בברור כי רכבו של המבקש הפריע לתנועה. בהמשך, נתן בית המשפט המחוזי את דעתו לטענה כי פקח החניה לא היה מוסמך ליתן למבקש דו"ח חניה, מן הטעם שהרכב חנה במקום שאינו בגדר "שטח סטטוטורי", כך לדבריו של המבקש. לשיטתו של בית המשפט המחוזי, לא זו בלבד שטענה זו לא נטענה בפני בית משפט השלום, ומכאן שאין מקום להיזקק לה בשלב הערעור; אלא שהטענה גם אינה ברורה די צורכה, וכיצד פעל פקח החניה בחוסר סמכות, מעצם רישום דו"ח החניה למבקש.

הבקשה לרשות ערעור

6. בבקשה שלפניי נטען, כי דו"ח החניה שנרשם למבקש הוצא שלא כדין, מן הטעם שבמקום שבו חנה רכבו, לא היה תמרור או שילוט כלשהו, האוסר חניה במקום. המבקש תמך טענתו זו, במפה שהגיעה לידי מטעם עיריית אשקלון, בה ניתן להתרשם כי "מדובר ברחוב שאין לו כתובת". לכך יש להוסיף, לשיטתו של המבקש, את "הבלבול" הקיים בכל הנוגע לשם הרחוב בו, כביכול, בוצעה העבירה. על רקע זה, סבור המבקש כי ראוי לבטל את דו"ח החניה שניתן לו, עקב הגנה מן הצדק, לנוכח הפגמים שנפלו בהוצאתו, ובשל כך שהדו"ח "אינו משקף את עובדות המקרה" לאשורן.

דיון והכרעה

7. דין הבקשה להידחות, באשר אין היא עונה על אמות המידה שנקבעו למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". זאת

שכן, הבקשה אינה מעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגייה ציבורית עקרונית, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים הישירים לה, ואין מתעורר חשש מפני עיוות דין חמור או אי-צדק מהותי שנגרם למבקש (רע"פ 1149/16 עם שלם נ' מדינת ישראל (14.2.2016); רע"פ 977/16 דין נ' מדינת ישראל (10.2.2016); רע"פ 894/16 פרץ נ' מדינת ישראל (10.2.2016)). מטעם זה בלבד, אין בידי להיעתר לבקשה.

8. בבחינת למעלה מן הצורך, אציין כי אינני מקבל את טענותיו של המבקש, גם לגופו של עניין. המבקש שב וטוען, כי לא ניתן היה לרשום נגדו את דו"ח החניה, מן הטעם שלא היה כל שילוט או תמרור האוסר חניה במקום. דא עקא, שהמבקש הורשע בעבירה לפי סעיף 5(ה) לחוק העזר, שעניינה חניה באופן המפריע או מעכב את התנועה, להבדיל מעבירה לפי סעיף 5(א) לחוק העזר, האוסרת חניה בניגוד לתמרור או שילוט. על-פי סעיף 5(ה) לחוק העזר:

"לא יעמיד אדם ולא יחנה, ולא ירשה לאחר להעמיד או להחנות רכב, באופן -

(1) שיש בו כדי להפריע או לעכב את התנועה."

אם כן, סעיף זה אוסר כל חניה באופן המפריע לתנועה, בין שבמקום קיים תמרור או שילוט, ובין אם לאו. לפיכך, ומשנקבע עובדתית כי חניית המבקש במקום, אמנם, הפריעה לתנועה, בדין הורשע המבקש בעבירה זו. ואדגיש, כי אינני מוצא ממש בטענה כי המקום בו חנה המבקש איננו בגדר "כביש", משמדובר ב"אזור נטוש" ללא כתובת כלשהי. מעדותו של פקח החניה, עדות אשר התקבלה כמהימנה על-ידי בית המשפט לתעבורה, עולה בברור כי המבקש חנה על נתיב נסיעה ברחוב צר, וחסם שער כניסה. די בכך, כדי למלא אחר יסודותיה של העבירה בה הורשע המבקש.

9. הבקשה לרשות ערעור נדחית, אפוא.

ניתנה היום, ו' באדר א' התשע"ו (15.2.2016).

ש ו פ ט